

Међутим, иако је то било супротно изричитој југословенској одредби (члан 241. (2) у југословенском Уставу из 1963), разлика је ипак била само привидна, мада је могла довести до великих проблема у пракси. Сматрало се да би детаљнија дефиниција поделе законодавне власти федерације и република у Уставном закону о Чехословачкој федерацији (члан 7-38) могла довести до тога да се таквом спору приступи као нарушавању уставне поделе законодавне власти, било путем Народне скупштине, било путем Националног савета републике. Зато се она није бавила директним сукобом између закона федерације и њој подређених делова, него сукобом између закона федерације или република и одредаба федералног устава о надлежностима.

Сматрам да је, у овом контексту, нужно приметити да је Уставни закон о чехословачкој федерацији од 27. октобра 1968. године у почетку био сматран провизорним. Одредба члана 142. (2) овог уставног закона уређивала је да ће „обе Републике усвојити своје нове уставе заједно са усвајањем Устава Социјалистичке Републике Чехословачке. Док устави Социјалистичке Републике Чешке и Социјалистичке Републике Словачке не ступе на снагу, уставни статус и владавина ових република спороводиће се на основу садашњег уставног закона и других уставних одредаба“. Међутим, федерални устав никада није усвојен. Са његовом израдом се отпочело двадесет година касније, 1987. године, али је после „плишане револуције“ рад на њему поново обустављен. Колумна „Nad rřipravou nové ústavy“ отказана је у журналу Правник, средином 1969. године. У том контексту, два национална већа заправо су усвојила решење којим се одричу права да донесу сопствени устав, и изражавају своје слагање са дотадашњом регулативом уставних прилика у федералном уставу. Поништавање сагласности са овом одлуком било је један од првих аката оба национална савета након што се, новембра 1989. године, равнотежа моћи померила, а владавина комунистичке партије доживела слом.

Још једна занимљива разлика може се запазити у дефиницији захтева који су се односили на положај судије Уставног суда. Док југословенске законске одредбе нису садржале посебне захтеве, Уставни закон о чехословачкој федерацији уређивао је да чланове Уставног суда Социјалистичке Републике Чехословачке бира Савезна скупштина на период од седам година. Судија Уставног суда могао се изабрати на период од највише два изборна мандата, а други услов био је да се ради о „грађанину који има право да буде изабран у Народну скупштину, који је навршио 35 година живота, има факултетско образовање у области права и 10 година активног рада у правној струци, те као такав може бити изабран за члана Уставног суда Социјалистичке Републике Чехословачке.“

Југославија није поставила тако строге критеријуме у професионалном погледу. То се може видети како у литератури, тако и у југословенској